

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a sudcov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: **E., O. Z.**, so sídlom T., B., IČO: X, právne zastúpeného *Mgr. V. Š.*, advokátom so sídlom N. O., B., proti žalovanému: **Krajská prokuratúra Bratislava**, Vajnorská 47, Bratislava, o preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Ei 1/2010-3 zo dňa 07. januára 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/19/2010-22 zo dňa 17. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/19/2010-22 zo dňa 17. marca 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. Ei 1/2010-3 zo dňa 07. januára 2010 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 462,95 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu *Mgr. V. Š.*, advokáta, so sídlom v B.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. Ei 1/2010-3 zo dňa 07.01.2010, ktorým v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene

a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.) a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1967 Zb.) zamietol odvolanie žalobcu podané proti rozhodnutiu Okresnej prokuratúry Bratislava I č. Ei 7/08 zo dňa 14.12.2009, ktorým nebolo vyhovené časti jeho žiadosti o sprístupnenie všetkých pokynov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, týkajúcich sa veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. Pd 88/08.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že z dikcie ust. § 11 zákona č. 211/2000 Z.z. je zrejmé, že toto ustanovenie uvádza ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám, ku ktorým okrem iného patria aj kategórie informácií, ktoré sú utajované, resp. chránené a nemôžu byť na základe zákona č. 211/2000 Z.z. sprístupnené. Ide o utajované skutočnosti, ku ktorým je možné podľa odseku 3 citovaného ustanovenia zaradiť aj informácie, ktoré získala povinná osoba od tretej osoby na plnenie úlohy alebo na základe osobitného zákona. Ust. § 11 ods. 3 v poznámke pod čiarou priamo odkazuje na zákon o prokuratúre. Je preto zrejmé, že pri sprístupňovaní informácií, ktoré získala povinná osoba od tretej osoby na plnenie úloh na základe osobitného zákona, môže povinná osoba sprístupniť len tie informácie, ktoré priamo súvisia s jej úlohami. Krajský súd sa stotožnil v celom rozsahu s právnym názorom žalovaného, že treba prihliadať aj na osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 153/2001 Z.z.). Oprávnenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky je okrem iného aj riadiť a organizovať činnosť podriadených prokuratúr. Za prostriedok riadenia je potrebné považovať pokyn, ktorý dáva nadriadená prokuratúra podriadenej prokuratúre a ním zasahuje do procesu vykonávaného dozoru nad zachovaním zákonnosti v konkrétnej veci, nakoľko ním určuje podriadenej prokuratúre, ako má v danom konaní postupovať. Takýto úkon je podľa názoru krajského súdu potrebné považovať za úkon smerujúci k riadeniu podriadenej prokuratúry. Krajský súd mal za to, že informačná povinnosť tak, ako je upravená v ust. § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sa nemôže vzťahovať na výkon riadiacich a organizačných oprávnení a to hlavne v spojení s ust. § 11 ods. 3 citovaného zákona. Samotný protest prokurátora č. Pd 88/08 žalobcovi poskytnutý bol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietal, že podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sú povinnými osobami aj štátne orgány. Obmedzenie vyjadrené slovami „a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti“ sa netýka štátnych orgánov, ale sa vzťahuje výlučne na „tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy“. Takýto záver vyplýva predovšetkým z jazykového a logického výkladu citovaného ustanovenia. Dôsledkom výkladu tak ako ho vykonal krajský súd by okrem iného bolo, že štátne orgány ako povinné osoby podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. by mali informačnú povinnosť v menšom rozsahu, než povinné osoby podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., čo by bolo v príkrom rozpore s účelom zákona č. 211/2000 Z.z. a práva na informácie ako takého, ktorým je snaha

poskytnúť každému čo najširší rozsah informácií o činnosti štátnych orgánov, ako to predvída aj čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý ukladá informovať všeobecne o činnosti orgánov verejnej moci, nie iba o činnosti rozhodovacej. Takýto výklad rozsahu informačnej povinnosti odporuje aj čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý taxatívne vymenúva záujmy, pre ochranu ktorých je možné obmedziť právo na informácie, a aj to iba v prípade, ak to je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné. Obmedzenie informačnej povinnosti štátnych orgánov iba na ich rozhodovaciu činnosť však zjavne nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a už vôbec neslúži „na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti“. Takéto obmedzenie tiež odporuje čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého je potrebné pri obmedzovaní ústavných práv dbať na ich podstatu a zmysel, pričom sa môžu použiť iba na ustanovený cieľ. Zredukovanie informačnej povinnosti štátnych orgánov iba na informácie o ich rozhodovacej činnosti priamo odporuje právu na informácie ako jednému zo základných politických práv, ktorého účelom je predovšetkým umožniť občanom kontrolu výkonu verejnej moci, ktorí následne takto získané informácie využijú pri realizácii iného politického práva – práva zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo alebo prostredníctvom svojich volených zástupcov. Podľa uvedeného výkladu by tiež žiadateľ nemal nárok na informácie o hospodárení štátneho orgánu a využívaní prostriedkov štátneho rozpočtu, keďže nejde o informácie o rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy.

Krajský súd pri aplikácii ust. § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. opomenul slová „sprístupní povinná osoba len tie informácie, ktoré priamo súvisia s jej úlohami“. Žalobca požadoval pokyn adresovaný Okresnej prokuratúre Bratislava I Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky ako nadriadeným orgánom, ktorý sa týkal plnenia úloh prokuratúry. Evidentne teda ide o informáciu, ktorá súvisí s úlohami Okresnej prokuratúry Bratislava I. Neobstojí ani záver, že požadované informácie boli informáciami získanými Okresnou prokuratúrou Bratislava I od tretej osoby na plnenie úlohy na základe osobitného zákona. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je vo vzťahu k Okresnej prokuratúre Bratislava I žiadnou treťou osobou, ale je nadriadeným orgánom a zároveň povinnou osobou s rovnakým rozsahom informačnej povinnosti. Pokiaľ by žalobca požiadal o tieto informácie priamo Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, museli by mu byť poskytnuté. Je absurdné, aby jeden orgán prokuratúry mohol informácie nesprístupniť iba z dôvodu, že mu boli doručené iným orgánom prokuratúry. Takýto výklad odporuje elementárnym princípom zákona č. 211/2000 Z.z. a právu na informácie, a tiež nespĺňa požiadavky ústavnej konformnosti, nakoľko nie je splnená podmienka nevyhnutnosti obmedzenia v demokratickej spoločnosti v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ani podmienka zachovania podstaty a zmyslu ústavného práva v zmysle čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Žiadosť žalobcu sa netýkala informácií získaných Okresnou prokuratúrou Bratislava I. Okresná prokuratúra Bratislava I od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky žiadne informácie nezískala, ale dostala záväzný pokyn. Žalobca teda žiada informáciu o pokyne, nie informáciu poskytnutú treťou osobou, či informáciu o informácii.

Krajský súd rozsudkom porušil ústavné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, keď rozsudok v časti právneho posúdenia odôvodnil iba stručnou autoritatívnou konštatáciou, že „informačná povinnosť sa nemôže vzťahovať na výkon riadiacich a organizačných oprávnení a to hlavne v spojení s ust. § 11 ods. 3 citovaného zákona“. Krajský súd nevysvetlil, prečo by „výkon organizačných a riadiacich oprávnení“ mal byť vylúčený z práva na informácie. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobe vyhovie a napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší.

Žalovaný navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že je pravdou, že právo na informácie zaručuje Ústava Slovenskej republiky, ale až jednotlivé osobitné zákony upravujú podrobnosti informačnej povinnosti. Medzi tieto osobitné zákony patrí nielen zákon č. 211/2000 Z.z., ale pokiaľ je povinnou osobou prokuratúra, je ním aj zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v platnom znení, ktorý je navyše vo vzťahu k zákonu o slobode informácií špeciálnym zákonom, a tak má pri aplikácii prednosť. Zdôraznil, že Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky zaručuje právo riadiť, organizovať a kontrolovať činnosť podriadených prokuratúr priamo už spomínaný osobitný predpis (§ 40 ods. 2 písm. b/), pričom pokyn daný podriadenej prokuratúre je prostriedkom riadenia. Takýto pokyn usmerňujúci postup ale nie je aktom rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy, a preto sa aplikácia § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. vylučuje. Orgány prokuratúry splnili zákonom uloženú informačnú povinnosť, pretože žalobcovi sprístupnili informácie, ktoré priamo súviseli s plnením jej úloh a poskytli protest prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 15.07.2008 sp. zn. Pd 8/08. Ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. pod čiarou priamo odkazuje na osobitný predpis, a tým je zákon o prokuratúre. V prípade, ak povinná osoba získala informácie od tretej osoby na plnenie úloh, a to na základe osobitného zákona, môže sprístupniť len tie informácie, ktoré priamo súvisia s jej úlohami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, verejne vyhlásil rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/19/2010-22 zo dňa 17.03.2011 tak, že rozhodnutie žalovaného č. Ei 1/2010-3 zo dňa 07.01.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že žalobca požiadal Okresnú prokuratúru Bratislava I podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o sprístupnenie informácií, a to

- a/ protestu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. Pd 88/08-4 zo dňa 15.07.2008 a
- b/ všetkých pokynov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú a boli vydané v súvislosti s vecou vedenou na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. Pd 88/08.

Okresná prokuratúra Bratislava I žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií vybavila tak, že časti žiadosti (bod a/) poskytnutím protestu prokurátora vyhovela a časti žiadosti (označenej pod b/) rozhodnutím č. Ei 7/08-2 zo dňa 11.08.2008 nevyhovela žiadosti žalobcu o sprístupnenie všetkých pokynov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú a boli vydané v súvislosti s vecou vedenou na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. Pd 88/08. Odvolanie žalobcu podané proti tomuto rozhodnutiu bolo rozhodnutím žalovaného č. Ei 13/08-3 zo dňa 02.09.2008 zamietnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 Sži 6/2009 zo dňa 17.09.2009 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 148/2008-19 zo dňa 10.03.2009, ktorým bola zamietnutá žaloba proti rozhodnutiu žalovaného č. Ei 13/08-3 zo dňa 02.09.2008 tak, že rozhodnutie žalovaného č. Ei 13/08-3 zo dňa 02.09.2008 ako aj rozhodnutie Okresnej prokuratúry Bratislava I č. Ei 7/08 zo dňa 11.08.2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. z dôvodu, že rozhodnutia boli nepreskúmateľné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V novom konaní Okresná prokuratúra Bratislava I rozhodnutím č. Ei 7/08-12 zo dňa 14.12.2009 opätovne nevyhovela žiadosti žalobcu o sprístupnenie všetkých pokynov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú a boli vydané v súvislosti s vecou vedenou na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. Pd 88/08, a odvolanie podané proti tomuto rozhodnutiu bolo napadnutým rozhodnutím č. Ei 1/2010-3 zo dňa 07.01.2010 zamietnuté. Rozhodnutia boli odôvodnené tým, že vydanie pokynu nadriadeným prokurátorom podriadenému prokurátorovi nie je vykonávaním rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy, ale aktom riadiacim, resp. organizačným, a informačná povinnosť ako je upravená v § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sa na výkon riadiacich a organizačných oprávnení nevzťahuje. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia poukázal aj na § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.

Žalobca v žalobe namietal nesprávne právne posúdenie veci, pretože podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sú povinnými osobami aj štátne orgány a obmedzenie vyjadrené slovami „a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti“ sa netýka štátnych orgánov, ale sa vzťahuje výlučne na „tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy“. Taktiež namietal, že požadované informácie neboli informáciami získanými Okresnou prokuratúrou Bratislava I od tretej osoby, pretože Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je vo vzťahu k Okresnej prokuratúre Bratislava I treťou osobou a Okresná prokuratúra Bratislava I nezískala žiadne informácie, ale dostala záväzný pokyn.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím okresnej prokuratúry o nevyhovení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., a spornou otázkou, či pokyn nadriadeného prokurátora daný podriadenému prokurátorovi možno sprístupniť podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. **osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“)** sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti názor, vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007, v zmysle ktorého „všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobode informácií majú v zásade *ratione materiae* plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti. Jedinou výnimkou sú právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, pretože rozsah informačnej povinnosti týchto subjektov je *ratione materiae* vymedzený tak, že sa týka iba ich rozhodovacej činnosti, nie teda celej činnosti.“

Z uvedeného vyplýva, tak ako tvrdil žalobca, že štátne orgány majú plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti, a informačná povinnosť len v rozsahu rozhodovacej činnosti sa týka iba právnických osôb a fyzických osôb, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. pri sprístupňovaní informácií, ktoré získala povinná osoba od tretej osoby na plnenie úlohy na základe osobitného zákona, 25) (odkaz v poznámke na zákon č. 314/1996 Z.z. o prokuratúre v z.n.p.), podľa ktorého sa na povinnú osobu vzťahuje povinnosť mlčanlivosti alebo iná prekážka ochraňujúca informácie pred zverejnením alebo zneužitím, ktoré však možno podľa tohto zákona sprístupniť, sprístupni povinná osoba len tie informácie, ktoré priamo súvisia s jej úlohami.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. na tento prípad, senát dospel k záveru, že prišlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Rozhodnutie žalovaného ako aj Okresnej prokuratúry Bratislava I. vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, na ktorý bolo potrebné aplikovať iné obmedzujúce ustanovenie zákona č. 211/2000 Z.z. a to ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/, keďže pokyn vydaný nadriadeným prokurátorom podriadenému prokurátorovi v tom, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, nemožno považovať za informáciu získanú od tretej osoby. Prokurátori pôsobia vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti, a vydaním pokynu nadriadený prokurátor usmerňuje činnosť podriadeného prokurátora v konkrétnom prípade. Tieto pokyny zaväzujú iba prokurátora,

ktorému sú určené, nie tretie osoby, a navonok sa prejavujú iba prostredníctvom úkonov prokurátora, ktoré koná v nadväznosti na pokyny nadriadeného. O informácie, ktoré získala povinná osoba od tretej osoby, by sa jednalo napríklad v prípade informácie získanej od orgánu verejnej správy, nad ktorým prokurátor vykonáva dozor alebo od právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá podala vysvetlenie pri plnení úloh prokuratúry.

Orgány verejnej moci, vrátane prokuratúry, majú povinnosť primeraným spôsobom *poskytovať informácie o svojej činnosti za podmienok a spôsobom stanoveným zákonom*. Lex generalis je zákon č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií. Ten *upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, ako aj obmedzenia prístupu k informáciám*, ktoré sú upravené v jeho ustanoveniach §§ 8 až 13.

Podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. *povinná osoba **obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu** kontroly, dohľadu alebo **dozoru orgánom verejnej moci** podľa osobitných predpisov *okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.**

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, *prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.*

Pokyn prokurátora je treba považovať za informáciu týkajúcu sa rozhodovacej činnosti prokuratúry, ktorá je obsiahnutá v spise, ktorý vedie prokurátor. Keďže z veci (z konania), z ktorého požaduje žalobca informácie, prokurátor nekonal ako orgán činný v trestnom konaní ale vykonával dozor, je možné poskytnúť informácie len v rozsahu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. a nie podľa § 11 ods.3 citovaného zákona, teda povinná osoba musí preveriť, či požadované informácie - všetky pokyny Generálnej prokuratúry SR, ktoré sa týkajú a boli vydané v súvislosti s vecou vedenou na Okresnej prokuratúre Bratislava I. - sa týkali výkonu dozoru prokuratúry podľa § 20 a nasl. zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a na základe zistení z príslušného spisu (spis Okresnej prokuratúry Bratislava I. Pd88/08), ktorý odvolací súd nemal k dispozícii, rozhodnúť.

Ak na uvedený prípad žalovaný aplikoval ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., ide o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Je síce pravdou, že ustanovenie § 11 ods. 3 zákona odkazuje na osobitný predpis, ktorým je v danom prípade zákon o prokuratúre, treba však dodať, že *poznámka pod čiarou nemá normatívny charakter* a slúži len na spresnenie výkladu ustanovenia zákona (bližšie pozri aj Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č.7/2011, rozhodnutie. 109). Poukazujúc na uvedené, možno na daný prípad aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ citovaného zákona, keďže v poznámke 24b) pod čiarou viažucou sa k písm. g/, sú osobitné predpisy uvedené len po uvádzacom slove: „Napríklad...“,

čo umožňuje podľa názoru všetkých členov senátu aplikovať ustanovenie § 11 ods.1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. v spojení aj so zákonom č.153/2001 Z.z. o prokuratúre.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v súlade s ustanovením § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd rozhodol pomerom hlasov členov senátu 2:1 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom od 01.05.2011).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške **462,95 €**.

Tieto pozostávajú len z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré boli uplatnené a vyčíslené podľa § 14 ods.1 písm. a/, c/, § 16 ods.3 a § 11 ods.3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky do 31.05.2010 a § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky účinnom od 01.06.2010, a to vo vzťahu k úkonu - podanie odvolania zo dňa 06.04.2011, celkom za tri úkony právnej služby: príprava a prevzatie veci zo dňa 13.01.2010 vo výške 120,23 €, podanie žaloby zo dňa 14.01.2010 vo výške 120,23 €, podanie odvolania zo dňa 06.04.2011 vo výške 123,50 €, k tomu prislúchajúci režijný paušál 2x po 7,21 € + 1x po 7,41 € a 20% daň z pridanej hodnoty, čo predstavuje spolu 462,95€.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 03. októbra 2011

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková